

Požární ochrana očima dětí

Jiří Horálek

V malé vesnici jménem Lipovka, ukryté mezi lesy a kopci, stálo malé, ale velmi důležité místo – hasičská zbrojnice. Místní dobrovolní hasiči byli srdcem vesnice. Nebyli to profesionálové, ale měli obrovské odhodlání a odvahu. Jejich tým tvořili různí lidé – starosta, který vedl hasiče, mladá učitelka Jana, která se vždy usmívala, ale když šlo do tuhého, byla jako lev, a Pavel, nejstarší člen týmu, jehož ruce nesly stopy let těžké práce, ale i moudrosti a zkušeností.

Jednoho horkého letního odpoledne, kdy bylo cítit ve vzduchu napětí, zazvonil poplach. Telefon na hasičské stanici zvedl Karel, mladý kluk, který se k hasičům přidal teprve před půl rokem. V telefonu se ozval roztřesený hlas: „Hoří u lesa! Oheň se rychle šíří!“ Hasiči nemeškali ani minutu. Navlékli uniformy, nasadili přilby a naskočili do svého starého, ale spolehlivého hasičského auta. Síréná zahoukala a auto se řítilo k lesu, kde se už z dálky rýsoval černý kouř.

Dorazili na místo, pohled byl děsivý. Plameny šlehaly vysoko do korun stromů a vítr oheň rozdmýchal dál. Jana rychle zorganizovala tým: „Pavle, ty a Martin zajišťujte vodu z potoka. Karel a já jdeme vytvořit zátarasy, aby se oheň nedostal blíž k domům. Starosto, vezmi si vysílačku a kontaktuj sousední obce, budeme potřebovat pomoc.“ Tým pracoval jako dobře seřízený stroj. Každý věděl, co má dělat. Pavel s Martinem natáhli hadice a čerpali vodu z potoka. Karel, i přes počáteční nervozitu, postavil zátarasy z vlhké hlíny a kbelíků s vodou. Jana vedla skupinu přímo k ohni a hasila, zatímco starosta zajišťoval zálohy.

Po několika hodinách tvrdé práce, kdy byli všichni promočení potem a pokrytí sazemi, se jim podařilo oheň zkontrolovat. A právě v okamžiku, kdy začali být vyčerpaní, dorazili hasiči ze sousední vesnice a pomohli s posledními plameny.

Když bylo po všem, seděli všichni u potoka, popíjeli vodu a dívali se na ohořelý, ale zachráněný les. Jana si otřela čelo a usmála se: „Dobrá práce, lidi. Tohle jsme zvládli.“ „Tohle nebyla jenom práce,“ řekl hospodský, který na ně z dálky volal a blížil se k nim. „Takhle vypadá opravdová odvaha a týmová spolupráce.“

A tak si vesnice Lipovka zase mohla oddychnout. Hasiči se stali hrdiny dne a znovu dokázali, že společně zvládnou cokoli. V jejich srdcích zůstalo jen jedno – pocit hrdosti a odhodlání chránit svou vesnici, ať se stane cokoli.